

Mies istuu keittiössä pöydän ääressä ja katselee ulos. Autoja tai ihmisiä ei oikeastaan näy, eikä kellokaan kyllä ole kuin vasta 4 yöllä. Mies painuu ajatuksiinsa ja miettii miten tähän on tultu. Hän kärsii ahdistuksesta ja paniikista joka on vaikeuttanut hänen elämäänsä todella paljon. Yhtäkkiä hän havahtuu autojen ääneen ja huomaa että kello on jo puoli seitsemän. Mies huokaisee ja miettii että taas yksi ahdistuksen sekainen päivä edessä. Apua hän on saanut vertaistuellla nettifoorumeilta ja keskustelemalla psykologille. Siltikin hänestä tuntuu että entinen mukava elämä ilman pelkoa ahdistuksesta on enää haave jossain kaukaisessa aivojen kolkassa. Ikääkään ei ole vasta kuin 25 vuotta. Masennus siitä ettei enää voisi kunnolla tai ollenkaan liikkua junalla tai linja-autolla taikka tehdä jotain sponttaania ja rohkeaa musertaa mieltä. Ainut asia mistä saa tukea netin foorumeiden ja psykologin ohella on vaimo ja lapset. Heistä saa ilon ja onnen pisaroita muuten ankeaaan oloon ja niiden avulla pääsee eteenpäin. Positiivisella ajattelulla saa myös ehkä hieman virtaa muttei sekään aina toimi. Siinä kofeiinitonta kahvia valmistaessaan hän miettii että onko loppuelämä tätä samaa ja että kuinka kauan tätä jaksaa, henkisesti kuten myös ruumiillisesti? Sitä ei taida saada tietää kuin elämällä päivä ja tunti kerrallaan, elämää ikkunan takana, eikä tietoaakaan normaalista elämästä.